

отъ синоветѣ си и пасѣлъ конетѣ му. Когато поискахъ да разчовъркамъ по-надълбоко сърдцето на тоя планинецъ, той ме прекъсна и каза: „Слушай, учителю, да ти разправа единъ мой споменъ, преживѣнъ тукъ, преди 50 години. По онова време баща ми бѣше ортакъ (съдружникъ) съ единъ каракачанинъ на една мандра, която се намираще въ дѣсно отъ тукъ по посока къмъ Кадемлия. На мандрата, като помощникъ на каракачанина, прекарахъ нѣколко лѣта. Една есень въ селото се разнесе страшна новина: една мечка изляла голѣма частъ отъ царевицата на Коля воденичара, излязала всѣка нощъ и направила пакостъ на много ниви. Селото свика нѣколко пѣти потери да убиятъ мечката, но сѣ несполучваха. Сжщата есень, единъ день, между дветѣ Богородици, баща ми, записанъ въ пребиране на сливитѣ, не ми донесе хлѣбъ. Слѣзнахъ самъ въ селото. Взехъ си хлѣбъ и пушката и къмъ залѣзъ слънце тръгнахъ обратно къмъ мандрата. Бѣше лунна нощъ. Когато отминахъ Русалийскитѣ гробища и излѣзохъ на билото, едно отъ кучетата, което бѣше дошло съ мене, подуши нѣщо, върна се обратно и потъна въ гората. Спрѣхъ се очуденъ. На 200 крачки предъ мене по посока къмъ Зелениковецъ, по билото, вървѣше нѣкакъвъ звѣрь. Огледахъ се. Мечка! Приклекнахъ, прицелихъ се и гръмнахъ. Животното изрева, търкулна се по очи, отново стана и хукна да бѣга. На другия день, когато дойдохме съ стадото на сжщото мѣсто, дето гръмнахъ — намѣрихме мечката мъртва!... Кожата, която сега ще си постеля, е отъ сжщата тази мечка, която тогава убихъ“.